ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 256/84 *

Περιεχόμενα

I — ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ 1902

A — Κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς 1902

1. Κυριότερες διατάξεις 1902

2. Κρίσιμες διατάξεις του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1979 1902

α) Εκτίμηση του ντάμπινγκ 1902

β) Εκτίμηση της ζημίας που υπέστη η Κοινότητα 1903

γ) Περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ 1903

i) Πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων 1903

ii) Επιβολή προσωρινών και οριστικών δασμών 1903

B — Γένεση και εξέλιξη της διαφοράς 1904

II — Η ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ 1905

III — ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ 1905

IV — ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΩΝ 1906

Επί του παραδεκτού 1906

Επί της ουσίας 1906

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση διαδικαστικών κανόνων και της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης 1906

Η προσφεύγουσα 1906

Το Συμβούλιο 1907

Η Επιτροπή και η FEBMA 1908

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση των κανόνων της εμπορικής ασφαλείας 1909

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου 1909

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της υποχρεώσεως αιτιολογίας 1911

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

I — Νομικό πλαίσιο και πραγματικά περιστατικά της διαφοράς

A — *Κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς*

1. *Κυριότερες διατάξεις*

Η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση αντιντάμπινγκ στηρίζεται στο άρθρο VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (στο εξής: GATT).

Η πρώτη συμφωνία περί εφαρμογής του άρθρου VI της GATT (κώδικας αντιντάμπινγκ του 1968) μεταφέρθηκε στο κοινοτικό δίκαιο με τον κανονισμό 459/68 του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1968, περί της άμυνας κατά των πρακτικών ντάμπινγκ, επιχορηγήσεων ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (JO L 93, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1681/79 του Συμβουλίου, της 1ης Αυγούστου 1979 (JO L 196, σ. 1).

Το 1979 η Κοινότητα μετέσχε στις πολυμερείς εμπορικές διαπραγματεύσεις του Τόκιο, οι οποίες κατέληξαν ιδίως σε μια νέα συμφωνία σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου VI της GATT (κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979). Η νέα αυτή συμφωνία μεταφέρθηκε στο κοινοτικό δίκαιο με τον κανονισμό 3017/79 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1979, περί της άμυνας κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/017, σ. 67). Ο προαναφερθείς κανονισμός 3017/79 τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1580/82 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1982 (ΕΕ L 178, σ. 9).

2. *Κρίσιμες διατάξεις του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1979*

Σύμφωνα με το άρθρο 2, εδάφιο Α, του κανονισμού 3017/79:

« 1. Δύναται να υπαχθεί σε δασμό αντιντάμπινγκ κάθε προϊόν που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η διάθεσή του στην κατανάλωση εντός της Κοινότητας προξενεί ζημία.

2. Ένα προϊόν θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η τιμή του κατά την εξαγωγή προς την Κοινότητα είναι κατώτερη της κανονικής αξίας ενός ομοειδούς προϊόντος. »

α) *Εκτίμηση του ντάμπινγκ*

Οι όροι « κανονική αξία », δηλαδή η τιμή στην εσωτερική αγορά της χώρας εξαγωγής, « τιμή εξαγωγής » και « ομοειδές προϊόν » καθορίζονται αντιστοίχως στα εδάφια Β, Γ, και Ε του άρθρου 2 του κανονισμού 3017/79.

Σύμφωνα με το άρθρο 2, εδάφιο ΣΤ, παράγραφος 13, του κανονισμού 3017/79:

« α) Με την έκφραση " περιθώριο ντάμπινγκ " νοείται το ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή κατά την εξαγωγή.

β) Όταν οι τιμές ποικίλλουν, το περιθώριο ντάμπινγκ δύναται να καθιερωθεί για κάθε μία συναλλαγή χωριστά ή με αναφορά στις τιμές που διαπιστώνονται συχνότερα, οι οποίες είναι αντιπροσωπευτικές ή αποτελούν σταθμισμένες μέσες τιμές.

γ) Όταν τα περιθώρια ντάμπινγκ ποικίλλουν δύνανται να καθιερωθούν σταθμικοί μέσοι όροι. »

Το άρθρο 2, εδάφιο Δ, παράγραφος 9, ορίζει ότι:

« Για την πραγματοποίηση ορθής συγκρίσεως, η τιμή εξαγωγής και η κανονική αξία πρέπει να εξετάζονται επί συγκρίσιμης βάσεως ως προς τα φυσικά χαρακτηριστικά του προϊόντος, τις ποιότητες και τους όρους πωλήσεως. Κανονικά πρέπει να συγκρίνονται στο ίδιο στάδιο του εμπορίου, που κατά προτίμηση είναι το στάδιο " εξόδου από το εργοστάσιο " και σε ημερομηνίες όσο το δυνατό εγγύτερες. »

Όταν η τιμή εξαγωγής και η κανονική αξία δεν μπορούν να συγκριθούν σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στην παράγραφο 9, πρέπει να συγκριθούν σύμφωνα με την παράγραφο 10 του άρθρου 2, εδάφιο Δ.

β) *Εκτίμηση της ζημίας που υπέστη η Κοινότητα*

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, ορίζει ότι:

« Ζημία δεν καθορίζεται παρά μόνο αν οι εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων προκαλούν ή απειλούν να προκαλέσουν, διά των επιπτώσεων του ντάμπινγκ ή της επιδοτήσεως, μια σημαντική ζημία σε υφιστάμενο κλάδο παραγωγής της Κοινότητος ή καθυστερούν αισθητά τη δημιουργία αυτής της παραγωγής... »

Το άρθρο 4, παράγραφος 5, ορίζει ότι:

« Με την έκφραση " κλάδος παραγωγής της Κοινότητος " εννοείται το σύνολο των παραγωγών ομοειδών προϊόντων μέσα στην Κοινότητα ή εκείνων μεταξύ αυτών των οποίων η συνολική παραγωγή συνιστά σημαντική μερίδα του όλου της κοινοτικής παραγωγής των προϊόντων αυτών... »

γ) *Περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ*

i) Πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων

Κατά το άρθρο 10 του προαναφερθέντος κανονισμού 3017/79:

« 1. Όταν, κατά τη διάρκεια μιας διαδικασίας, προτείνονται αναλήψεις υποχρεώσεων που η Επιτροπή, μετά από διαβούλευση, κρίνει αποδεκτές, οι διαδικασίες αντιντάμπινγκ/αντιεπιδοτήσεις δύνανται να περατωθούν χωρίς επιβολή προσωρινών ή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Η περάτωση αυτή αποφασίζεται σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, παρέχονται δε πληροφορίες και δημοσιεύεται ανακοίνωση σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2. Η περάτωση αυτή δεν αποκλείει την οριστική είσπραξη των ποσών που απετέλεσαν αντικείμενο εγγυήσεως υπό τη μορφή προσωρινών δασμών σύμφωνα προς το άρθρο 12, παράγραφος 2.

...

4. Αν οι αναλαμβανόμενες υποχρεώσεις γίνουν αποδεκτές η έρευνα επί της ζημίας εντούτοις περατούται αν η Επιτροπή, μετά από διαβουλεύσεις, το αποφασίζει ή αν υποβάλλεται σχετικό αίτημα, στην περίπτωση ντάμπινγκ από τους εξαγωγείς που αντιπροσωπεύουν σημαντικό ποσοστό των σχετικών εμπορικών συναλλαγών ή στην περίπτωση επιδοτήσεως από τη χώρα καταγωγής ή εξαγωγής. Στην περίπτωση αυτή, αν η Επιτροπή, μετά από διαβουλεύσεις, αποφαίνεται ότι δεν υπάρχει ζημία, η αναληφθείσα υποχρέωση καθίσταται αυτομάτως ανίσχυρη. Πάντως, όταν αποφαίνεται ότι δεν υπάρχει απειλή ζημίας, λόγω ιδίως υπάρξεως αναληφθείσας υποχρεώσεως, η Επιτροπή δύναται να ζητήσει τη διατήρηση της αναληφθείσας υποχρεώσεως. »

Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 9, του ίδιου κανονισμού:

« Η διαδικασία τελειώνει είτε με την περάτωσή της είτε με τη λήψη ενός οριστικού μέτρου. Το τέλος πρέπει κανονικά να επέρχεται εντός προθεσμίας ενός έτους μετά την έναρξη της διαδικασίας. »

ii) Επιβολή προσωρινών και οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ

Δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 3017/79:

« Όταν από μια προσωρινή εξέταση προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ ή επιδότηση και όταν υφίστανται επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για ζημία προκαλούμενη εξ αυτού του λόγου, και τα συμφέροντα της Κοινότητος επιβάλλουν μια ενέργεια που να αποτρέπει την πρόκληση ζημίας κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως ενός κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, επιβάλλει προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ ή προσωρινό αντισταθμιστικό δασμό... »

Η παράγραφος 5 της ίδιας αυτής διατάξεως ορίζει ότι οι προσωρινοί δασμοί ισχύουν για μέγιστη περίοδο τεσσάρων μηνών. Μπορούν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, όμως, να παραταθούν για μια νέα περίοδο δύο μηνών.

Σύμφωνα με την παράγραφο 6 της ίδιας αυτής διατάξεως κάθε πρόταση που αποσκοπεί είτε σε οριστικά μέτρα είτε στην παράταση των προσωρινών μέτρων υποβάλλεται στο Συμβούλιο από την Επιτροπή, τουλάχιστον ένα μήνα πριν από τη λήξη της προθεσμίας ισχύος των προσωρινών μέτρων.

Κατά το άρθρο 12, παράγραφος 1, του κανονισμού 3017/79:

« Όταν προκύπτει από την οριστική διαπίστωση των γεγονότων ότι υπάρχει ντάμπινγκ ή επιδότηση καθώς και ζημία απορρέουσα από αυτά και ότι τα συμφέροντα της Κοινότητος επιβάλλουν μια κοινοτική ενέργεια, επιβάλλεται οριστικός αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικός δασμός από το Συμβούλιο... »

Το άρθρο 13, παράγραφος 3, του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου ορίζει ότι το ποσό των δασμών αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να υπερβεί το ποσό ντάμπινγκ ή το ποσό της επιδοτήσεως, όπως έχουν προσωρινά εκτιμηθεί ή οριστικά υπολογιστεί. Το ποσό αυτό θα πρέπει να είναι μικρότερο αν ο μικρότερος αυτός δασμός θα αρκούσε για να εξαφανιστεί η ζημία.

B — *Γένεση και εξέλιξη της διαφοράς*

Στις 28 Φεβρουαρίου 1983 η Federation of European Bearing Manufacturers' Associations, ένωση των ευρωπαϊκών βιομηχανιών ενσφαίρων τριβέων (στο εξής: FEBMA), υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή, κατά την έννοια του άρθρου 5 του προαναφερθέντος κανονισμού 3017/79 εξ ονόματος των βρετανών, γάλλων, γερμανών και ιταλών παραγωγών ενσφαίρων τριβέων του τύπου « single tow deep-groove radial ball bearings » με εξωτερική διάμετρο που δεν υπερβαίνει τα 30 χιλιοστά (στο εξής: ένσφαιροι μικροτριβείς) (κλάση ex 84.62 του κοινού δασμολογίου· κώδικας Nimexe ex 84.62.01 της 1ης Ιανουαρίου 1984). Η συλλογική παραγωγή των μελών της FEBMA αντιπροσωπεύει το μεγαλύτερο μέρος της κοινοτικής παραγωγής του εν λόγω προϊόντος.

Κρίνοντας, μετά από διαβουλεύσεις, ότι συντρέχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν την έναρξη μιας διαδικασίας, η Επιτροπή αποφάσισε να αρχίσει έρευνα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε (ΕΕ C 188 της 14.7.1983, σ. 8).

Σε νέα ανακοίνωση που δημοσίευσε στις 15 Νοεμβρίου 1983 (ΕΕ C 310, σ. 3), η Επιτροπή διευκρίνισε ότι καθόσον η προαναφερθείσα διαδικασία συνιστά επανεξέταση υποχρεώσεων που έχουν αναληφθεί στο πλαίσιο προηγούμενης διαδικασίας αντιντάμπινγκ, η επανεξέταση αυτή γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού 3017/79, όπως έχει τροποποιηθεί.

Μετά την έρευνα που διεξήγαγε η Επιτροπή, μεταξύ 1ης Ιουλίου 1982 και 30ής Ιουνίου 1983, διαπίστωσε την ύπαρξη πρακτικών ντάμπινγκ σε ό,τι, ιδίως, αφορά τις εξαγωγές της προσφεύγουσας και ότι το περιθώριο ντάμπινγκ ήταν ίσο με τη διαφορά μεταξύ της καθορισμένης κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής προς την Κοινότητα.

Με τον κανονισμό 744/84, της 19ης Μαρτίου 1984 (ΕΕ L 79, σ. 8), η Επιτροπή:

1) κατάργησε την προαναφερθείσα απόφαση 81/406 της Επιτροπής, της 4ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 152, σ. 44), περί αποδοχής των αναλήψεων υποχρεώσεων που προτάθηκαν, ιδίως από την Koyo Seiko, σε ό,τι αφορά τους ενσφαίρους μικροτριβείς που προαναφέρθηκαν·

2) επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών ορισμένων ενσφαίρων

τριβέων που εξάγει η προσφεύγουσα, ύψους 4,36 %.

Σύμφωνα με το άρθρο 4, ο προαναφερθείς κανονισμός 744/84 ίσχυε για περίοδο 4 μηνών μέχρι τη θέσπιση από το Συμβούλιο οριστικών μέτρων, πριν από την πάροδο της εν λόγω περιόδου. Τα ενδιαφερόμενα μέρη γνωστοποίησαν τις απόψεις τους εντός της μηνιαίας προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού.

Ωστόσο, η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 6, του προαναφερθέντος κανονισμού 3017/79, να επιβάλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ. Με τον κανονισμό 2089/84, της 19ης Ιουλίου 1984, το Συμβούλιο επέβαλε οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ ύψους 4,03 % επί των εισαγωγών ορισμένων ενσφαίρων τριβέων που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα (ΕΕ L 193, σ. 1).

Το άρθρο 2 του κανονισμού 2089/84 ορίζει:

« Τα ποσά τα οποία έχουν καταβληθεί ως προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 744/84 εισπράττονται οριστικά έως το μέγιστο αντίστοιχο ποσοστό του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ. »

II — Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

Η παρούσα προσφυγή κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Νοεμβρίου 1984.

Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Δεκεμβρίου 1984, η Επιτροπή υπέβαλε, βάσει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου κατά της προσφυγής, κατά το μέτρο που στρέφεται εναντίον της, καθόσον δι' αυτής ζητείται αποκλειστικώς η ακύρωση κανονισμού του Συμβουλίου.

Με υπόμνημα που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Μαρτίου 1985 η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, αναφερόμενη στη σκέψη 34 της αποφάσεως της 29ης Μαρτίου 1979 (Koyo Seiko κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, 120/77, ECR σ. 1337), ότι δικαιολογημένα η προσφυγή στρέφεται κατά της Επιτροπής, δεδομένου του ενεργού της ρόλου κατά την κατάρτιση της επίδικης απόφασης.

Με Διάταξη της 8ης Μαΐου 1985, το Δικαστήριο έκρινε την προσφυγή απαράδεκτη, καθόσον στρέφεται κατά της Επιτροπής.

Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Δεκεμβρίου 1984, η Επιτροπή ζήτησε, για την περίπτωση που γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε, να της επιτραπεί να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων του Συμβουλίου. Με Διάταξη του Δικαστηρίου, της 8ης Μαΐου 1985, επετράπη στην Επιτροπή να παρέμβει.

Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Δεκεμβρίου 1984, η FEBMA ζήτησε να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων του καθού. Με Διάταξη της 20ής Μαρτίου 1985, επετράπη στη FEBMA να παρέμβει υπέρ του καθού.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Με απόφαση της 7ης Μαΐου 1986, σύμφωνα με το άρθρο 95, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο πέμπτο τμήμα.

III — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να ακυρώσει τον κανονισμό 2089/84 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1984, για την

επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ενσφαίρων τριβέων (ρουλεμάν) καταγωγής Ιαπωνίας και Σιγκαπούρης·

2) να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Το *Συμβούλιο* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή μόνο καθόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός επιβάλλει δασμούς αντιντάμπινγκ επί των προϊόντων καταγωγής Ιαπωνίας που παράγει και εξάγει η προσφεύγουσα·

2) να απορρίψει κατά τα λοιπά την προσφυγή·

3) να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα του καθού.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή·

2) να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της Επιτροπής.

Η *FEBMA* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή·

2) να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων της FEBMA.

IV — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

Το *Συμβούλιο* δηλώνει ότι έχει αμφιβολίες για το παραδεκτό της προσφυγής καθόσον μ' αυτή ζητείται η ακύρωση ολόκληρου του κανονισμού 2089/84 και παραπέμπει, σχετικώς, στις παρατηρήσεις που διατύπωσε στο πλαίσιο της υποθέσεως 240/84, NTN Toyo Bearing, που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου, τις οποίες επισυνάπτει στο υπόμνημα ανταπαντήσεως.

Η *προσφεύγουσα* δηλώνει ότι δεν αντιλαμβάνεται τη σημασία του επιχειρήματος του Συμβουλίου, καθόσον δεν γνωρίζει τις παρατηρήσεις που διατύπωσε στο πλαίσιο άλλης υποθέσεως, στην οποία η ίδια δεν είναι διάδικος. Εν πάση περιπτώσει, εμμένει στο αίτημά της για ακύρωση ολόκληρου του κανονισμού 2089/84 του Συμβουλίου.

Η *Επιτροπή* δεν διατύπωσε παρατηρήσεις για το ζήτημα αυτό.

Η *FEBMA* αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής καθόσον αυτή στρέφεται κατά του συνόλου των διατάξεων του κανονισμού 2089/84, για τους ίδιους λόγους που διατύπωσε και το Συμβούλιο.

Επί της ουσίας

Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους οι οποίοι αναφέρονται, αφενός μεν, στην παραβίαση διαδικαστικών κανόνων και της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, αφετέρου δε, στην παραβίαση των κανόνων της εμπορικής ασφάλειας και, τέλος, στην παραβίαση του βασικού κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου.

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση διαδικαστικών κανόνων και της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι η έρευνα που κίνησε η Επιτροπή έναντι αυτής, δηλαδή η αποστολή λεπτομερούς ερωτηματολογίου με σύντομη προθεσμία απαντήσεως, ήταν αδικαιολόγητη καθόσον εκτός από την αναφορά του ονόματός της στην πρώτη σελίδα, η καταγγελία της FEBMA δεν την αφορούσε καθόλου. Η Επιτροπή επιχείρησε να επανορθώσει το σφάλμα αυτό δηλώνοντας, στην προαναφερθείσα ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στις 15 Νοεμβρίου 1983, ότι σκοπός της έρευνας ήταν, στην πραγματικότητα, να επανεξετάσει, βάσει του άρθρου 14 του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, τις υποχρεώσεις που είχαν προηγουμένως αναληφθεί. Η επανεξέταση, όμως, αυτή που αφορούσε το μέρος της παραγωγής

ενσφαίρων τριβέων στο οποίο είχε αναφερθεί η FEBMA, ήταν, επίσης, αδικαιολόγητη, δεδομένου ότι οι υποχρεώσεις που είχαν αναληφθεί στις 20 Ιουνίου 1977 και αφορούσαν όλους τους τύπους ενσφαίρων τριβέων εξακολουθούσαν να ισχύουν, καθόσον ουδέποτε καταγγέλθηκαν από την Επιτροπή.

Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή και το Συμβούλιο παραβίασαν την αρχή που καθιέρωσε το Δικαστήριο, ιδίως με τη σκέψη 43 της αποφάσεως της 29ης Μαρτίου 1979 (Koyo Seiko κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα), σύμφωνα με την οποία η κανονιστική ρύθμιση αντιντάμπινγκ της Επιτροπής επιβάλλει οι προσωρινοί δασμοί αντιντάμπινγκ και κατά μείζονα λόγο οι οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ « να επιβάλλονται ενόψει της καταστάσεως που προκάλεσε η μη τήρηση της υποχρεώσεως ». Μετά την απόφαση αυτή του Δικαστηρίου η προσφεύγουσα ευλόγως μπορούσε να υποθέσει ότι εφόσον οι υποχρεώσεις της και οι εκθέσεις που έστελνε κανονικά στην Επιτροπή δεν είχαν αμφισβητηθεί, δεν μπορούσε να κινηθεί κατ' αυτής καμία διαδικασία αντιντάμπινγκ.

Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα απάντησε σε όλα τα τηλετυπήματα που της εστάλησαν (βλέπε έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1983 σε απάντηση τηλετυπήματος της Επιτροπής, της 14ης Ιουνίου 1983, παράρτημα 7 της προσφυγής) και αμφισβήτησε την άποψη της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα δηλώνει ότι εμμένει στον ισχυρισμό ότι εξακολουθεί να αγνοεί τα στοιχεία εκτιμήσεως που οδήγησαν στη θέσπιση των επιδίκων διατάξεων.

Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η διαδικασία αντιντάμπινγκ δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να στηριχτεί στις διατάξεις του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, ο οποίος δεν είχε ακόμα τεθεί σε ισχύ κατά την ανάληψη των υποχρεώσεων αυτών έναντι της Επιτροπής. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, η προσφεύγουσα αναφέρεται σε άρθρο με τον τίτλο « Η αρχή της μη αναδρομικής ισχύος στο κοινοτικό δίκαιο υπό το φως των αποφάσεων της ισογλυκόζης », που δημοσιεύτηκε στο *Revue trimestrielle de droit européen* (RTDE, αριθ. 3, 1983).

Κατά την προσφεύγουσα, η αξία της καταστάσεως που είχε προκύψει από τις υποχρεώσεις τις οποίες ανέλαβε και την απόφαση της 29ης Μαρτίου 1979 (120/77, προαναφερθείσα) εκμηδενίστηκε από τη θέσπιση και την άμεση εφαρμογή του κανονισμού 3017/79. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο κανονισμός 459/68 του Συμβουλίου πρέπει να εξακολουθήσει να διέπει μια έννομη κατάσταση που διαμορφώθηκε υπό το κράτος του.

Από τα όσα προαναφέρθηκαν προκύπτει ότι ο κανονισμός 2089/84 θεσπίστηκε κατά παράβαση διαδικαστικών κανόνων και της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Το *Συμβούλιο* επισυνάπτει στο παράρτημα I του υπομνήματος απαντήσεώς του την πρώτη σελίδα της καταγγελίας της FEBMA από την οποία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα αναφέρεται σαφώς, έστω και αν, πράγματι, τα επιχειρήματα της FEBMA αφορούσαν κυρίως τις δραστηριότητες της επιχειρήσεως Minebea.

Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι η διαδικασία αντιντάμπινγκ συνιστά έναντι της προσφεύγουσας μερική επανεξέταση των υποχρεώσεων που είχε αναλάβει, όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση της 14ης Ιουλίου 1983. Για την αποφυγή, ακριβώς, κάθε παρεξηγήσεως η Επιτροπή επαναπροσδιόρισε τους όρους της συζητήσεως στην ανακοίνωση που δημοσίευσε το Νοέμβριο του 1983. Το Συμβούλιο διευκρινίζει, επίσης, ότι από τις 14 Ιουνίου 1983, δηλαδή ένα μήνα πριν από την επίσημη έναρξη της διαδικασίας, η Επιτροπή με τηλετύπημα ενημέρωσε τον εκπρόσωπο της προσφεύγουσας για το ακριβές περιεχόμενο της καταγγελίας της FEBMA που επέβαλε μερική επανεξέταση των υποχρεώσεων που είχαν αναληφθεί προηγουμένως. Η έναρξη της διαδικασίας αυτής πρέπει, συνεπώς, να θεωρηθεί ως γενικό μέτρο ερεύνης και όχι ως βλαπτική πράξη. Το Συμβούλιο

παραπέμπει σχετικώς στην απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981 (IBM, 60/81, Συλλογή σ. 2639).

Ως προς τον προβαλλόμενο παράνομο χαρακτήρα της διαδικασίας που ακολουθήθηκε, επιβάλλεται, κατά το Συμβούλιο, να γίνει διάκριση μεταξύ των υποθέσεων στις οποίες αναφέρονται αντίστοιχα τα άρθρα 10 και 14 του κανονισμού 3017/79. Ενώ το άρθρο 10, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού αναφέρεται στην περίπτωση καταγγελίας ή παραβιάσεως των υποχρεώσεων, το άρθρο 14 προβλέπει την επανεξέταση των υποχρεώσεων που αναλήφθηκαν και παραμένουν σε ισχύ μέχρι την περάτωση της διαδικασίας επανεξετάσεως.

Το Συμβούλιο θεωρεί ότι, εφόσον το περιεχόμενο της επανεξετάσεως αυτής ανακοινώθηκε στην προσφεύγουσα και εφόσον η τελευταία είχε κάθε δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή της, το χωρίο της αποφάσεως της 29ης Μαρτίου 1979 (120/77, προαναφερθείσα), που παρέθεσε η προσφεύγουσα, δεν έχει σχέση με την υπόθεση.

Κατά το Συμβούλιο, η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση δεν απαγορεύει τη μερική επανεξέταση των υποχρεώσεων που έχουν αναληφθεί. Η επανεξέταση αυτή δικαιολογείται, στην παρούσα περίπτωση, από το γεγονός ότι οι ένσφαιροι μικροτριβείς, που προορίζονται κατά κύριο λόγο για τη βιομηχανία υψηλής τεχνολογίας, ακριβείας, πληροφορικής και οικιακών ηλεκτρονικών συσκευών αποτελεί νέα αγορά, την οποία όφειλε να προσδιορίσει συγκεκριμένα η Επιτροπή με τη βοήθεια του ερωτηματολογίου που απέστειλε στις σχετικές επιχειρήσεις.

Το Συμβούλιο δηλώνει ότι δεν αντιλαμβάνεται το επιχείρημα που αναφέρεται στο γεγονός ότι, όταν η προσφεύγουσα ανέλαβε το 1977 τις υποχρεώσεις, δεν ίσχυε ο κανονισμός 3017/79. Οι υποχρεώσεις που ανέλαβε η προσφεύγουσα περιλαμβάνουν τρία έγγραφα που φέρουν αντιστοίχως ημερομηνία 20 Ιουνίου 1977, 7 Νοεμβρίου 1980 και 3 Μαρτίου 1981 (παράρτημα 13 της προσφυγής). Οι τρεις αυτές τελευταίες υποχρεώσεις δεν μπορούσαν σε καμία περίπτωση να διέπονται από βασικό κανονισμό, ο οποίος είχε παύσει να ισχύει και, εξάλλου, έγιναν δεκτές από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 3017/79. Το Συμβούλιο παρατηρεί, επίσης, ότι ο κανονισμός 3017/79 κωδικοποίησε στον τομέα της επανεξετάσεως των υποχρεώσεων την πρακτική που ήδη ακολουθούσε η Επιτροπή υπό το καθεστώς του κανονισμού 459/68.

Το Συμβούλιο ισχυρίζεται, τέλος, ότι η ύπαρξη κανονισμού γενικής ισχύος δεν παρέχει στους ενδιαφερομένους έννομο συμφέρον να μην τροποποιηθεί ποτέ η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση.

Η *Επιτροπή* δεν διατύπωσε παρατηρήσεις για το ζήτημα αυτό.

Η *FEBMA* υπογραμμίζει ότι η διαδικασία αντιντάμπινγκ κινήθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 3017/79, όπως αναφέρει το προοίμιο του προαναφερθέντος κανονισμού 744/84 της Επιτροπής, βάσει της καταγγελίας που είχε καταθέσει το Μάρτιο του 1983.

Η καταγγελία αυτή αφορούσε τις εισαγωγές ενσφαίρων μικροτριβέων σε τιμή ντάμπινγκ στις οποίες προέβαιναν όλοι οι συνήθεις εξαγωγείς της Ιαπωνίας και της Σιγκαπούρης. Καίτοι αληθεύει ότι η FEBMA δεν απέδωσε συγκεκριμένο όγκο εισαγωγών στον ένα ή τον άλλο εξαγωγέα, η καταγγελία ήταν σύμφωνη προς τις προϋποθέσεις του άρθρου 5 του κανονισμού 3017/79. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή είχε το δικαίωμα, σύμφωνα με το άρθρο 14, εδάφιο 1, του κανονισμού 3017/79, να κινήσει τη διαδικασία με δική της πρωτοβουλία.

Η FEBMA ισχυρίζεται ότι ο περιορισμός της διαδικασίας αντιντάμπινγκ στους ενσφαίρους μικροτριβείς δεν οφείλεται σε τεχνητή διαίρεση της αγοράς ενσφαίρων τριβέων γενικώς, αλλά αποβλέπει στη διόρθωση προφανούς ντάμπινγκ στο συγκεκριμένο αυτό τομέα.

Κατά την άποψη της FEBMA, η προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης είναι αβάσιμη, καθόσον οι υποχρεώσεις δεν είναι αμετάβλητες, όπως αποδεικνύει η διαδικασία επανεξετάσεως που προβλέπει το άρθρο 14 του κανονισμού 3017/79.

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση των κανόνων της εμπορικής ασφαλείας

Η *προσφεύγουσα* θεωρεί ότι ο επίδικος δασμός αντιντάμπινγκ καθορίστηκε με μεθόδους υπολογισμού διαφορετικές από εκείνες που είχε θεσπίσει και ανακοινώσει η Επιτροπή με έγγραφο που απηύθυνε στην προσφεύγουσα στις 14 Οκτωβρίου 1980 (παράρτημα 12 της προσφυγής). Η μονομερής αυτή αλλαγή μεθόδου αντίκειται προς τους κανόνες της εμπορικής ασφαλείας. Εξάλλου, η νέα μέθοδος είναι άδικη και οδηγεί στη συναγωγή εσφαλμένων αποτελεσμάτων.

Το *Συμβούλιο* παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα προβάλλει ισχυρισμούς χωρίς να διατυπώνει επιχειρήματα που να μπορούν να στηρίξουν την άποψή της και, επομένως, του είναι αδύνατο να απαντήσει.

Η *Επιτροπή* υπογραμμίζει ότι, καθόσον οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβλήθηκαν για το μέλλον χωρίς αναδρομικό αποτέλεσμα, το επιχείρημα της προσφεύγουσας σύμφωνα με το οποίο η χρησιμοποίηση της μεθόδου της «κάθε μιας συναλλαγής χωριστά», με την οποία επιχειρείται επανεξέταση προηγουμένων υποχρεώσεων, «θεσπίζει νέους κανόνες με αναδρομική ισχύ», είναι αβάσιμο. Κατά την Επιτροπή, η οποία αναφέρεται στην απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983 (Fediol, 191/82, Συλλογή σ. 2913), η κοινοτική βιομηχανία η οποία έχει το δικαίωμα να καταγγέλλει τις περιπτώσεις ντάμπινγκ και να αμφισβητεί τις αποφάσεις των οργάνων που δεν κρίνει ικανοποιητικές, δεν μπορεί να στερηθεί τα δικαιώματά της αυτά για το λόγο ότι τα όργανα είχαν χρησιμοποιήσει στο παρελθόν διαφορετικές μεθόδους. Η χρησιμοποίηση νέων μεθόδων δεν έθιξε κανένα κεκτημένο δικαίωμα και, επομένως, δεν παραβιάζει την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Κατά τη *FEBMA*, ο ισχυρισμός αυτός είναι αβάσιμος επειδή, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν αγνοούσε την αλλαγή της μεθόδου. Η FEBMA αναφέρει σχετικώς έγγραφο της προσφεύγουσας απευθυνόμενο στην Επιτροπή, της 31ης Μαΐου 1984.

Εν πάση περιπτώσει, η αλλαγή της μεθόδου δεν θίγει κανένα κεκτημένο δικαίωμα, αλλά ανταποκρίνεται στο καθήκον της Επιτροπής να εκπληρώσει με αποτελεσματικό τρόπο την υποχρέωση που υπέχει να παρεμποδίζει τις εισαγωγές σε τιμές ντάμπινγκ.

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου

Κατά την *προσφεύγουσα* το σημείο 24 του κανονισμού 2089/84, από το οποίο προκύπτει ότι οι προταθείσες αναλήψεις υποχρεώσεων κρίθηκαν απαράδεκτες επειδή «η εμπειρία στον τομέα των ενσφαίρων τριβέων έχει δείξει ότι οι υποχρεώσεις, έστω και αν τηρούνται, δεν αποτελούν ικανοποιητική λύση», παραβιάζει τους κανόνες της GATT και την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβάλλονται μόνο εφόσον οι προτεινόμενες αναλήψεις υποχρεώσεων δεν κρίνονται ικανοποιητικές· επομένως, οι αναλήψεις υποχρεώσεων δεν μπορούν να αποκλειστούν εκ των προτέρων.

Το *Συμβούλιο* ισχυρίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 10 του κανονισμού 3017/79, οι αναλήψεις υποχρεώσεων γίνονται δεκτές εφόσον κρίνονται ικανοποιητικές. Οι προτάσεις, όμως, της προσφεύγουσας δεν ήταν ικανοποιητικές επειδή, ιδίως, δεν προέβλεπαν καμία αύξηση τιμών. Συνεπώς, η Επιτροπή ορθώς άσκησε την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει στο πλαίσιο της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως.

Εκτός από τα επιχειρήματα που είναι όμοια με εκείνα του Συμβουλίου, η *FEBMA* ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα ήταν γνωστή ως επιχείρηση που καταφεύγει σε ιδιαίτερα οξεία πρακτική ντάμπινγκ. Η FEBMA αναφέρει σχετικώς τον κανονισμό 1778/77 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 1977 (OJ L 196, σ. 1), που μνημονεύει περιθώριο ντάμπινγκ 15 % κατά μέσο όρο και την απόφαση της Επιτροπής της 4ης Ιουνίου 1981 (81/406), προαναφερθείσα, που εκτιμά σε 40 % κατ' ανώτατο όριο το περιθώριο ντάμπινγκ της προσφεύγουσας. Κατά τη FEBMA, τα σημαντικά αυτά ποσοστά οφείλονται στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα εργαζόταν με ζημία και ότι μπόρεσε να αναδιοργανωθεί μόνο με τη βοήθεια της συμμετοχής της Toyota.

Η *Επιτροπή*, η οποία δηλώνει ότι συντάσσεται κατ' ουσία με τα επιχειρήματα που ανέπτυξε το Συμβούλιο, προσθέτει ότι κατά τη λήψη της αποφάσεώς της να αποδεχτεί ή όχι πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων, διαθέτει, υπό την επιφύλαξη των εξουσιών που ασκεί στον τομέα αυτό το Συμβούλιο και του ενδεχομένου ελέγχου εκ μέρους του Δικαστηρίου, ευρεία διακριτική εξουσία, λαμβανομένου ακριβώς υπόψη του γεγονότος ότι ούτε ο κώδικας της GATT ούτε η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση καθορίζουν τα κριτήρια αποδοχής ενδεχομένων υποχρεώσεων.

Αφού υπογραμμίζει τόσο τα πλεονεκτήματα όσο και τις δυσχέρειες, ή μάλλον τα μειονεκτήματα, της αποδοχής των προτεινομένων υποχρεώσεων, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο έλεγχος τηρήσεώς τους παραμένει, εν πάση περιπτώσει, δυσχερής. Κατά την Επιτροπή, η δυσχέρεια αυτή οφείλεται στην ποικιλία των ενσφαίρων τριβέων και των τιμών που απαιτεί ο ίδιος ο παραγωγός και της αδυναμίας προσδιορισμού της ταυτότητας του κατασκευαστή, τα προϊόντα του οποίου, ίδια με πολλούς άλλους ενσφαίρους τριβείς, εξάγονται χωρίς συνοδευτικά έγγραφα.

Ο έλεγχος τηρήσεως των υποχρεώσεων συνεπάγεται, εκτός από τους κινδύνους διαφυγής, και σημαντική διοικητική επιβάρυνση. Οι κίνδυνοι διαφυγής είναι πολλοί, καθόσον μπορούν να προκύψουν σε έναν από τους κρίκους της αλυσίδας που οδηγεί από τον παραγωγό στον εξαγωγέα, η δε Επιτροπή δεν διαθέτει τα μέσα για να προβεί στις αναγκαίες έρευνες σε ιαπωνικό έδαφος.

Αφού υπογραμμίζει ότι σε περίπτωση εκουσίας παραβιάσεως των υποχρεώσεων δεν μπορεί να επιβληθεί καμία κύρωση, εκτός από την έναρξη έρευνας, η Επιτροπή δηλώνει ότι το άρθρο 24 του επιδίκου κανονισμού ανταποκρίνεται στην πείρα που απέκτησε από τον έλεγχο που άσκησε επί του συνόλου των υποχρεώσεων που αναλήφθηκαν στον τομέα των ενσφαίρων τριβέων. Ενόψει της πείρας αυτής η Επιτροπή δηλώνει ότι πιθανόν να μην είναι διατεθειμένη να αποδεχτεί ορισμένη υποχρέωση, ακόμα και αν αυτή φαίνεται εκ των προτέρων ικανοποιητική. Η άρνηση δεν σημαίνει οπωσδήποτε επίκριση ορισμένης επιχειρήσεως και δεν έχει καθόλου το χαρακτήρα κυρώσεως. Η Επιτροπή δηλώνει ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η παρακολούθηση της τηρήσεως των υποχρεώσεων που αναλήφθηκαν είναι πολύ πιο δύσκολη από την εξέταση αιτήσεως τροποποιήσεως του ποσοστού του επιβληθέντος δασμού.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει με σύνεση τα πορίσματα μιας εκτιμήσεως που έγινε με σκέψεις πρακτικής, πραγματιστικής και διοικητικής φύσεως.

Η *FEBMA* ισχυρίζεται ότι οι υποχρεώσεις που πρότεινε η προσφεύγουσα έγιναν πάντοτε δεκτές από την Επιτροπή. Η πείρα απλώς απέδειξε ότι η λύση αυτή δεν επέτρεπε την εξάλειψη των πρακτικών ντάμπινγκ.

Εν πάση περιπτώσει, η FEBMA θεωρεί ότι ο λόγος είναι απαράδεκτος, ενόψει του γεγονότος ότι η προσφυγή στρέφεται κατά κανονισμού του Συμβουλίου το οποίο, δυνάμει των διατάξεων του κανονισμού 3017/79, δεν έχει

την εξουσία αποδοχής υποχρεώσεων· σύμφωνα με το άρθρο 12 του εν λόγω κανονισμού μπορεί απλώς να δεχτεί ή να απορρίψει την πρόταση της Επιτροπής για επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ.

Επί του λόγου που αναφέρεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της υποχρεώσεως αιτιολογίας

Κατά την *προσφεύγουσα*, ο επίδικος κανονισμός θεσπίστηκε κατά παράβαση των άρθρων 11 και 12 του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου από τα οποία προκύπτει ότι οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ επιβάλλεται μόνο αν προκύπτει από την οριστική διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών ότι το ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε προκαλεί ζημία στην κοινοτική βιομηχανία. Λαμβανομένης υπόψη της διαδικασίας που ακολουθήθηκε, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ που επέβαλε το Συμβούλιο στερείται ερείσματος.

Κατά το *Συμβούλιο*, η Επιτροπή ανέπτυξε αναλυτικώς τη ζημία της κοινοτικής βιομηχανίας στις αιτιολογικές σκέψεις 23 έως 32 του κανονισμού 744/84. Στην αιτιολογική σκέψη 21 του κανονισμού 2089/84, το Συμβούλιο έκρινε, ενόψει απουσίας νέων στοιχείων, ότι εξακολουθεί να υπάρχει η ζημία που καθορίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 12 του κανονισμού 3017/79.

Η *Επιτροπή* δεν υπέβαλε παρατηρήσεις επί του σημείου αυτού.

Η *FEBMA* ισχυρίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 12, εδάφιο 1, του κανονισμού 3017/79, το Συμβούλιο πρέπει να καθορίσει το δασμό αντιντάμπινγκ. Το γεγονός ότι η απόφασή του στηρίζεται στα πραγματικά περιστατικά που αναφέρει η Επιτροπή στον κανονισμό 744/84 δεν είναι παράνομο και ανταποκρίνεται στην υποχρέωση αιτιολογίας που υπέχει το Συμβούλιο. Συνεπώς, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Y. Galmot
εισηγητής δικαστής

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
G. FEDERICO MANCINI

(βλέπε υπόθεση 240/84, σ. 1833)